

Č. 2393.

Školství: Nuceným nájmem bytu podle § 7 zákona č. 189/1919 jest ohroženo vlastní bydlení osoby, jež byt ten v době řízení měla najatý, třeba v něm tehdy ještě nebydlela, a jež dosavadní svůj byt musila vykliditi.

(Nález ze dne 23. května 1923 č. 8820).

Prejudikatura: Boh. 702 adm.

Věc: Jindřich S. a Marie P. ve V. A. (adv. Dr. Karel Schreiter z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vysloven byl podle §u 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., 9. dubna 1920 č. 295 Sb. a § 2 zákona z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. ve smyslu protokolu ze dne 7. března 1922 nucený nájem bytu v domě č. p. — ve V. A. o 2 pokojích, kuchyni a příslušenství, ve kterém dosud bydlel berní správce P. a to za tím účelem, aby se zabezpečilo bydlení ředitele Eduarda Š. měšťanské školy menšinové s českým jazykem vyučovacím v Bílovci, který dosud nemá bytu.

O stížnosti podané majitelkou domu Marií P. a nájemcem bytu Jindřichem S., uvážil nss:

1) — — —

2) St-lé spatřují nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že, ač st-l S. byt, o který jde, již před delší dobou najal a za něj před provedením zabíracího řízení nájemné zapravil a ač st-l, který dosavadní byt svůj musil vykliditi, jiného bytu nemá, zábor byl vysloven proti předpisu §u 7 zákona, jelikož ohrožuje bydlení st-le S.

Tuto námitku uznal nss důvodnou.

Jak vysloveno bylo již v nálezu tohoto soudu Boh. 702 adm., jest omezení práva záborového vyslovené v 2. větě §u 7 1. odst. zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., jímž chráněno jest vlastní bydlení a vlastní živnost, dáno nejen ve prospěch majitele reality samotného, nýbrž ve prospěch všech osob, jimž ať z jakéhokoliv právního titulu právo na užívání zabíraných místností náleží, a jest při tom lhostejno, zda osoby oněch nemovitostí již skutečně v době záboru používají. — — —

Posuzuje-li se daný případ s tohoto hlediska, tedy vychází ze správních spisů, že oba st-lé již při výslechu ze dne 7. března 1922 poukázali na to, že st-l S. byt od dřívějšího zesnulého majitele domu a manžela st-lky P. najal. Stejně poukázal st-l S. ve svém podání z 31. března 1922, tedy rovněž před vydáním nař. rozhodnutí, na to, že byt ten má najatý, že dosavadní jeho byt v domě č. —, kterého užíval nikoli na základě nájemní smlouvy, nýbrž jenom z ochoty majitelky s ohledem na příbuzenský poměr a v příčině něhož tudíž nepožíval ochrany nájemníků, musil vykliditi, takže jiného bytu než bytu zabíraného nemá, za který ostatně 1. března 1922 hned po vystěhování dosavadního nájemce nájemné zapravil.

Za tohoto stavu věci bylo st-le S. v době vydání nař. rozhodnutí a již v době řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, pokládati za nájemce tohoto bytu resp. bylo by, kdyby úřad tvrzení st-lů byl pokládal za nesprávné, bývalo povinností úřadu, aby event. nesprávnost těchto údajů vyšetřil a udal i vůči stranám důvody, které jej přes uvedená prohlášení st-lů vedly k závěru, že st-l S. nájemcem bytu není, resp. že bydlení jeho nuceným nájmem není ohroženo.

Ze správních spisů není však patrné, že by úřad v tomto směru nějaké šetření byl konal a ani nař. rozhodnutí otázkou touto se nezabývá. Jest tedy zřejmo, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že při výroku o nuceném nájmu není třeba přihlížeti k bydlení Jindřicha S. v tomto bytě resp. k jeho tvrzeným nárokům k tomuto bytu. Tento názor jest však podle shora uvedeného nesprávným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. — — — —

Č. 2394.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Zda a kdy určitý majetek pozemkový byl mezi spoluvlastníky i fakticky rozdělen, jest pro státní pozemkový úřad při řešení otázky povinnosti k hektarovému příspěvku otázkou skutkovou.

(Nález ze dne 24. května 1923 č. 6179).

V ě c: Koloman S. v H. proti státnímu pozemkovému úřadu (Boh. Vančura) o zábor velkého majetku pozemkového a placení hektarového příspěvku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím z 30. října 1922 rozhodl žal. úřad, že velkostatek st-lův ve výměře 593 k. j. čili 341 ha 25 a podléhá záboru a že st-l povinen je z plochy 91 ha 25 a platiti dle § 73 náhr. zák. hektarový příspěvek, jak v rozhodnutí za léta 1920—1922 je vypočten. Námitka st-lova, že majetek ten nepodléhá záboru, ježto byl již v r. 1918 rozdělen mezi st-le a oba jeho syny, byla zamítnuta.

O stížnosti, kterou proti tomuto rozhodnutí podal Koloman S., bylo uvažováno takto: — — —

Stížnost stojí na stanovisku, že pozemkový majetek, který nař. rozhodnutím byl prohlášen státem za zabraný a z něhož hektarový příspěvek byl předepsán, není státem zabrán. Stanovisko to odůvodňuje tím, že majetek ten, připsaný v pozemkové knize $\frac{1}{2}$ st-li, $\frac{1}{4}$ jeho synu Kolomanu a $\frac{1}{4}$ jeho synu Juliovi, netvoří soubor nemovitostí, nýbrž byv již v r. 1918 fysicky rozdělen mezi jmenované v témž poměru, jak jim v knihách je připsán, rozpadl se ve tři samostatné soubory, z nichž každý nedosahuje výměry v § 2 záb. zák. stanovené. To však žal. úřad popírá, stojí na stanovisku, že se toto fysické rozdělení posud nestalo a že jde tedy o soubor jeden, nalézající se v ideálním spoluvlastnictví tří osob. A to je jádrem celého sporu. Neboť jde-li o jeden soubor patřící týmž spoluvlastníkům v témž poměru spoluvlastnickém, pak není vzhledem k ustanovení §u 2 záb. zák. pochybnosti o tom, že soubor ten, mající nepopřeně výměru 341 ha 25 a, záboru podléhá a že dle § 73 náhr. z. platiti je z výměry výměru 250 ha pře-